

КОНТРОЛЬНА влада в Україні:

проблеми теорії та практики

С. С. Вітвіцький

кандидат юридичних наук, доцент кафедри,
Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ

Статтю присвячено дослідженню теоретичних та практичних проблем організації і структурування контрольної влади в Україні. Аналіз наукових досліджень та чинного законодавства дозволив виділити організаційну основу контрольної влади в Україні.

Ключові слова: поділ влади, контрольна влада, громадянське суспільство, Прокуратура України, Конституційний Суд України, Рахункова палата, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини.

Сучасний етап структурного і функціонального реформування політико-адміністративних інститутів України характеризується підвищеним інтересом до проблем визначення місця низки державних органів у системі органів державної влади та місця органів контрольної влади у класичному поділі влади.

Концепт контрольної влади використовується в юридичній літературі цілком обґрунтовано, несучи в собі певне методологічне навантаження для всієї системи як публічно-правових, так і приватноправових наук. Сучасний

стан наукового пошуку у сфері становлення контрольної влади вимагає ретельного та ґрунтовного аналізу, який сприятиме більш змістовній оцінці досліджуваного явища.

Особливу зацікавленість вказана тематика викликає у зв'язку з тим, що у сфері державного контролю поки що не сформовано скоординованої, функціонуючої державної політики, спрямованої на результативне вирішення суспільних та державно-значущих питань. Недостатньо досліджені можливі шляхи розвитку інституту контрольної влади в умовах становлення громадянського

суспільства та розгортання глобалізаційних процесів; не вирішеними залишається сукупність проблем, пов'язаних з контролем як чинником подальшого розвитку України. Одним із найбільш важливих питань вітчизняної юридичної науки є конструювання такої моделі контрольної влади, яка була б сумісною із концепцією громадянського суспільства.

В умовах сучасного розвитку Української державності виявлення і обґрунтування на доктринальному рівні основних напрямів формування контрольної влади та її інститутів актуалізується як практичною значимістю, так і необхідністю забезпечення її теоретико-правової моделі. Це закладатиме фундамент для подальшої наукової дискусії, що, у свою чергу, зумовить внесення пропозицій відносно шляхів вирішення зазначеної проблематики.

Розглядаючи стан наукової розробки питання контрольної влади як відносно самостійної проблеми, варто зазначити, що ідея виділення в Україні контрольної гілки влади сьогодні динамічно обговорюється у науковій юридичній літературі, робляться спроби запропонувати склад її органів, описати їх ознаки, принципи та функції тощо. Комплексне вивчення цієї наукової тематики подано у працях В. Чиркіна, В. Тароевої та ін. Дослідження окремих аспектів контрольної влади здійснювали вітчизняні та зарубіжні вчені: Л. Акопов, І. Алексеєнко, О. Андрійко, О. Бандурка, Ю. Барабаш, Ю. Битяк, В. Бринцев, О. Венгеров, В. Гарашук, В. Гергелійник, С. Головатий, Ю. Грошевий, О. Дашковська та ін. Їх внесок у дослідження різних аспектів контрольної влади є вагомим, а інколи й фундаментальним.

Разом з тим накопичення великого за обсягом і різноманітного за змістом матеріалу свідчить про актуальність цієї тематики, оскільки сьогодні

в юридичній науці немає єдності у поглядах відносно організаційного структурування контрольної влади тощо. За умови, що досягнення будь-якої наукової ідеї безпосередньо залежить від високого рівня її теоретичної розробленості, відсутність узгодженої та науково обґрунтованої позиції відносно організаційного складу контрольної влади стримує подальший розвиток реалізації концепції демократичної, соціальної, правової держави на сучасному етапі державно-правового розвитку України. Необхідним видається розробити більш наочну модель організаційного структурування контрольної влади в Україні.

Теорія створення та розвитку інституту контрольної влади має давню історію, а у деяких країнах й практичну реалізацію. Свого часу китайський політичний діяч Сунь Ятсен запропонував теорію конституції п'яти гілок влади, яка полягала у необхідності ідеальної демократичної держави. Він вважав, що класичною тріадою державна влада не обмежується, тож додав до них ще екзаменаційну та контрольну владу [1, с. 102]. Отже, управління ідеальною державою мало здійснюватися такими гілками влади, як: законодавча, судова, виконавча, екзаменаційна і контрольна. Якщо відносно екзаменаційної гілки влади вченими не було виявлено особливої практичної необхідності, то контрольна гілка стала об'єктом дослідження значної кількості робіт.

На сучасному етапі, в більшості випадків, законодавці багатьох країн, втілюючи напрацювання науки й практики та сприймаючи ідею розподілу влади у своїх конституціях, концептуалізують її здійснення на засадах поділу на законодавчу, виконавчу та судову. Вважаємо, що така концепція детермінована переважно правовою традицією, аніж реаліями сьогодення. Тим більше,

що за нинішніх умов практика реалізації поділу влади за класичним варіантом має часто суперечливий характер.

Доктрина «поділу влади» будується на деяких узагальнених, найбільш типових функціях державної влади, тоді як реальна система органів держави обумовлюється не тільки цим чинником, а ще й іншим – змістом більш конкретних функцій та компетенції, що випливають із життєвих потреб організації державного й суспільного життя країни. У свою чергу, спрощений підхід до поділу державної влади відповідно до середньовічних концепцій при розмежуванні влади на законодавчу, виконавчу, судову завжди залишає поза цим поділом певні державні установи. Підтвердження цього – положення Основного Закону, які свідчать, що в Україні є органи, які здійснюють державну владу, але не належать до жодної з гілок влади.

Контроль – це також самостійна функція державного управління. Тож певні контрольні функції та повноваження мають органи законодавчої, виконавчої та судової влади. Контроль є окремою стадією при виконанні органами державної влади своїх функцій і повноважень. Однак поряд із широким поняттям контролю як діяльності, що має місце в роботі усіх державних органів, контроль розглядають ізвужено – як діяльність органів контролю, які в межах своїх повноважень наділяються функцією контролю, що є основним видом їх роботи. У контексті вказаного вище наведемо думку В. Чиркіна, який зауважує, що у будь-якої держави є універсальна контрольна функція, яка, очевидно, реалізується особливою гілкою влади – контрольною [2, с. 11-12].

У сучасних умовах наявність широкого кола контрольної-наглядових органів державної влади поступово переконує вчених і політиків у необхідності визнання такого виду державної

влади, як контрольна. Проте, на думку В. Тароевої, контрольна влада вже є складовою поділу влади у сучасній державі як важлива гарантія верховенства права й умова демократичного функціонування державної влади [3, с. 4]. Контрольна влада – це влада, що посідає самостійне місце у системі поділу влади поряд з її законодавчою, виконавчою і судовою гілками влади. До того ж, існування контрольної влади як самостійної гілки влади опосередковано визнається чинною Конституцією України [4, с. 494]. Отже, на сучасному етапі формування та розвитку контрольної гілки державної влади – стратегічне та основоположне завдання, що детерміноване об'єктивною необхідністю для майбутнього розвитку української державності.

Важливо зазначити, що існують також і кардинально протилежні точки зору відносно інституціоналізації контрольної влади. Деякі вчені критикують пропозицію виділення четвертої – контрольної гілки влади. Р. Ігонін констатує, що ідея створення контрольної влади в Україні є правовою ілюзією. Будь-яка діяльність органів державної влади, що знаходиться поза абсолютно визначеними нормами Конституції України і положеннями фундаментальних законодавчих актів, належить до сфери діяльності органів державної виконавчої влади (у т. ч. контрольна й наглядова) [5, с. 124]. Отже, на думку цього автора, такий орган держави, як, наприклад, прокуратура України, є органом виконавчої влади. Прокуратура, омбудсмен, Рахункова палата та інші органи, наголошує В. Скомороха, які відносять до контрольної-наглядової гілки влади, не входять до жодної з гілок влади, а виконують за визначеним законом статусом своєрідні функції у державному механізмі [6, с. 10-11]. Проте, зауважимо, що системний аналіз наукових досліджень

провідних вітчизняних і зарубіжних вчених та аналіз чинного законодавства України дає ґрунтовні підстави говорити про інституціоналізацію контрольної гілки влади.

На думку О. Дашковської, органами контрольної влади в Україні є Конституційний Суд, Уповноважений з прав людини та Генеральний прокурор [7, с. 13]. Обґрунтовує існування контрольно-наглядової гілки влади також І. Процюк та відносить до неї Конституційний Суд України, Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини і прокуратуру України [8, с. 7]. О. Скакун вважає, що вказані вище органи державної влади, до яких науковець також відносить Рахункову палату, є найбільш типовими органами державного контролю і нагляду, що дозволяють говорити про формування самостійної контрольно-наглядової влади [9, с. 146]. Таким чином, аналітичні дослідження концептуального характеру свідчать, що органами державної влади, які слід віднести до четвертої гілки влади, є Конституційний Суд України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, прокуратура України та Рахункова палата.

В. Шестаком було здійснено спробу більш складної класифікації, який визначив, що в Україні існують: 1) органи контрольної влади: Конституційний Суд України; Уповноважений Верховної Ради України з прав людини; та 2) органи квазіконтрольної влади: Рахункова палата; прокуратура України. На думку дослідника, органи квазіконтрольної влади мають ряд основних ознак органів контрольної влади, але факт відсутності їх підпорядкованості лише закону (у збірному значенні цього слова) унеможлиблює віднесення цих органів до контрольної влади. Елемент підпорядкованості контрольної влади іншим (тобто органам державної влади),

наголошує автор, робить самостійність її існування фікцією, загалом спричинює алогічність її існування [10, с. 167]. Така позиція науковця щодо існування органів квазіконтрольної влади не отримала достатньої наукової аргументації.

Окремі концептуальні питання відносно сучасної системи вітчизняної прокуратури розглядалися в юридичній науці. Так, В. Сухонос зауважує, що сучасна прокурорська система України не належить до жодної з гілок державної влади. Таке становище, вважає дослідник, має зберігатися до стабілізації соціально-економічної, політичної ситуації в країні і стану правопорядку [11, с. 23]. Позиція вченого має раціональний зміст, проте аби досягти стабілізації, необхідні реформаторські й модернізаційні заходи у державному та суспільному житті, зокрема й у системі органів державної влади.

В. Шуба визначив, що органи прокуратури у системі органів державної влади є представниками самостійної та незалежної гілки влади – прокурорської [12, с. 7]. Однак, якщо діяти за таким принципом, для кожного органу держави, який не належить до конституційно закріпленої тріади, створювати окрему гілку влади, то на виході матимемо незліченну кількість гілок державної влади, що, напевно, не вирішить ряд державно-правових проблем.

У контексті цього дослідження заслуговує на увагу позиція Н. Цакадзе, який констатує, що прокуратура, виконуючи різні владні функції (судову, виконавчу, інформаційну тощо), основною з яких є контрольна, займає місце самостійного контрольно-наглядового державного органу і не належить до жодної з гілок влади, закріплених у Конституції [13, с. 7]. Прокуратура за своєю державно-правовою і політичною природою є незалежним (автономним) державним

утворенням у механізмі держави, що покликане здійснювати державний нагляд за додержанням законів та вживати заходів до усунення будь-яких їх порушень, від кого б вони не виходили. До того ж, система органів прокуратури є не лише автономною щодо системи державних органів, а й самодостатньою, оскільки відносно неї не допускається безпосереднє управління з боку самої держави. Важливим є те, що органи прокуратури діють самостійно та незалежно від інших гілок державної влади; вони структуровані у державному механізмі і є одним із чинників забезпечення системи стримувань та противаг.

Аналіз дослідницької літератури дозволив виявити принципові розбіжності у підходах до визначення місця органів прокуратури України у системі органів державної влади. Так, можна виокремити такі наукові підходи: підпорядкувати прокуратуру Міністерству юстиції України; включити прокуратуру у судову гілку влади; прокуратура – самостійний орган влади; прокуратура – самостійна гілка влади; прокуратура не входить до жодної гілки влади та не є самостійною гілкою влади; прокуратура – інструмент законодавчої влади; прокуратура – складова частина виконавчої влади; прокуратура – орган контрольно-наглядової гілки влади тощо. Однак на сучасному етапі інститут прокуратури України відіграє важливе значення саме у системі контрольно-наглядових органів України. Прокуратура є незалежним правоохоронним, контрольно-наглядовим органом. Функції нагляду прокуратури за додержанням законів надає її діяльності особливого, самостійного характеру державної влади. Така наукова концепція вчених підтверджується нормативно-правовими актами та розділом VII Конституції України зокрема.

Одним із головних чинників стабілізації економіки нашої держави

на сучасному етапі соціально-економічних перетворень є законне та ефективне використання бюджетних коштів, що вимагає впровадження дієвого контролю за даним процесом. У цьому аспекті важливого значення набуває діяльність Рахункової палати.

У вітчизняній юридичній науці дослідженням правового статусу Рахункової палати присвячено низку наукових робіт, проведено комплексні наукові дослідження. Хоча на сучасному етапі науковці пропонують такі варіанти вирішення правового статусу Рахункової палати: орган парламентського контролю; орган квазіконтрольної влади; самостійний державний орган; орган контрольної влади тощо, все ж аналіз сучасного законодавства та юридичної літератури надає всі підстави стверджувати, що Рахункова палата – це орган контрольної влади. Адаже за чинною Конституцією України Рахункова палата не належить до жодної із закріплених гілок влади в Основному Законі та є конституційним органом державної влади, який здійснює контрольну функцію державного управління у сфері використання коштів державного бюджету. Рахункова палата здійснює свою діяльність самостійно, незалежно від будь-яких інших органів держави. Таким чином, Рахункову палату необхідно віднести до контрольної гілки влади. Аргументацією цієї тези є правові норми відносно того, що Рахункова палата є самостійним, незалежним органом держави, основною та первинною функцією якої є контроль.

Незважаючи на інтенсивність та широкий спектр досліджень, присвячених різним аспектам проблематики відносно Конституційного Суду України, багато питань у цій сфері залишаються ще дискусійними. Зокрема не вирішено остаточно питання щодо визначення місця цього інституту у системі органів держави [6].

На думку М. Кельмана, саме стосовно тих країн, де Конституційним Судом забезпечена незалежність функціонування кожної із влад, можна говорити про поділ влади в чотириланковому варіанті – на законодавчу, виконавчу, судову та контрольну [14, с. 7]. Проте В. Скомороха критично аналізує погляди окремих авторів щодо поняття, природи і змісту конституційного контролю, його незалежності до судової влади та вважає, що Конституційний Суд України є однією з ланок єдиної судової влади і єдиним органом конституційної юрисдикції [6, с. 10-11]. Отже, дискусійним є питання щодо правового статусу Конституційного Суду України навіть при тому, що за чинною Конституцією України цей орган належить до судової гілки влади. Однак аналіз норм Основного Закону та інших нормативно-правових актів у сфері діяльності цього органу надає підстави говорити, що Конституційний Суд України, відповідно до його функцій та повноважень, можна віднести до органів контрольної влади. До того ж, винятковість його статусу розкривається в окремому XII розділі Конституції України.

Сучасний етап актуалізується необхідністю утворення нових та вдосконалення існуючих механізмів правового характеру проти зловживання владою. Стаття 1 Закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» від 23 грудня 1997 р. визначає, що омбудсмен здійснює на постійній основі парламентський контроль за додержанням конституційних прав і свобод людини та громадянина й захист прав кожного на території України і в межах її юрисдикції. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини посідає особливе місце у механізмі захисту прав та законних інтересів людини і громадянина. На сьогодні залишається невикористаним повністю потужний правозахисний

потенціал цього державного органу. Пов'язано це саме через відсутність пересмислення і усвідомлення можливостей, функціонального призначення, форм впливу Уповноваженого на забезпечення дотримання прав та свобод людини і громадянина, а також визначення місця у системі органів державної влади.

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини – це призначуваний Верховною Радою України незалежний, політично нейтральний, одноосібний контрольний-наглядний, правозахисний орган державної влади у формі посадової особи. Таким чином, вітчизняний омбудсмен покликаний здійснювати саме парламентський контроль, але він не є додатковим механізмом українського парламенту. Уповноважений Верховної Ради України з прав людини є інститутом, що самостійно оперує наданими йому повноваженнями. Підтверджуючи таку позицію, наголосимо, що повноваження Уповноваженого не припиняються й не обмежуються у зв'язку із завершенням терміну діяльності, розпуском (саморозпуском) Верховної Ради України.

У контексті проведеного вище аналізу необхідним видається навести думку В. Чиркіна, який стверджує, що специфіка контрольної влади виявляється у тому, що вона має комплексний характер, здійснюється однопрофільними органами, об'єднаними загальною цільовою настановою [2, с. 10]. Органи контрольної влади незалежні у здійсненні своїх функцій і в процесі цього здійснення не підпорядковані ніяким іншим органам. Тому до контрольних органів держави можна також віднести Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення, Центральну виборчу комісію. Ця наукова позиція підтверджується дослідницькими розвідками Л. Наливайко, на думку якої серед органів такого спрямування можна назвати такі:

прокуратура України; Конституційний Суд України; Уповноважений Верховної Ради України з прав людини; Рахункова палата; Вища рада юстиції; Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення; Центральна виборча комісія [4, с. 493-494] і В. Тароевої, яка вважає, що організаційну основу контрольної влади складають такі інститути державної влади, як Конституційний Суд України, прокуратура України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Рахункова палата, Антимонопольний комітет України, Національна Рада України з питань телебачення і радіомовлення [3, с. 11-13].

Сьогодні існує наукова і практична потреба подальшого поглибленого вивчення й аналізу проблем щодо місця у системі владних структур Центральної виборчої комісії та Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення. Оскільки в існуючих наукових працях правовий статус Центральної виборчої комісії та особливо Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення досліджувався фрагментарно або переважно в межах ширшої правової проблематики.

Таким чином, до структури контрольної влади, що є складною за своєю природою, не можна підходити однозначно та наполягати на наявності чітко визначеного переліку структурних елементів, які забезпечують функціонування контрольної влади. Причиною цього є, перш за все, виникнення різноманітних завдань, які держава повинна вирішувати у певний період, та функцій, що потребують реалізації шляхом утворення тих чи інших організаційних структур або інститутів. Важливо визначити систему органів контрольної влади на сучасному етапі розвитку Української держави. Аналіз наукових досліджень та чинного законодавства зумовив виділити систему

органів контрольної влади. Організаційну основу контрольної влади в Україні складають такі інституції держави: Конституційний Суд України, прокуратура України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Рахункова палата, Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення, Центральна виборча комісія.

Внаслідок того, що сучасне змістовне навантаження організаційної основи контрольної гілки державної влади досить різноманітне, це актуалізує потребу подальших наукових розвідок. Крім того, наявність суперечностей у чинному законодавстві щодо правового статусу досліджуваних органів державної влади визначає необхідність формування системних змін до законів, підзаконних актів, які мають спиратись на відповідну правову модель.

Концептуальне узагальнення та аналіз численних робіт, які присвячені тим чи іншим аспектам контрольної влади або ж в яких робиться спроба його комплексного аналізу, дозволили зробити такі висновки.

1. У вітчизняній правовій науці з'явилася тенденція до активізації досліджень контрольної влади у контексті реформування політико-адміністративних інститутів України. Посилення уваги до проблематики контрольної влади як з боку науковців, так і практичних працівників детерміновано глибокими трансформаційними змінами у політичній, соціально-економічній, культурній та інших сферах. Необхідність наукової розробки питань контрольної влади, її теоретична та практична значимість зумовлена також недостатністю системних вітчизняних досліджень.

2. На сучасному етапі державно-правового розвитку широке коло контрольних органів обумовлює необхідність визнання такої гілки державної

влади, як контрольна. Сучасний розвиток вітчизняної юридичної науки характеризується відсутністю єдиної наукової позиції щодо суб'єктного складу органів контрольної гілки влади. Адекватна систематизація організаційного структурування органів контрольної влади сприятиме як становленню нашої держави, особливо у процесі трансформації державного ладу та суспільного ладу, так і розвитку теоретико-методологічних засад цієї проблематики. Важливою умовою при цьому є обґрунтованість та ясність методики висвітлення форм та методів реалізації функцій контрольною владою, які мають відповідати вимогам стабільності суспільного розвитку, але з урахуванням динаміки завдань і стандартів державної діяльності у різних сферах.

3. Аналіз наукових досліджень та чинного законодавства обумовив виділити систему органів контрольної влади. Організаційну основу контрольної влади в Україні складають такі інституції держави: Конституційний Суд України, прокуратура України, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Рахункова палата, Національна Рада

України з питань телебачення і радіомовлення, Центральна виборча комісія. У сьогоднішніх юридичних дослідженнях проблема правового статусу Центральної виборчої комісії й особливо Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення вивчена недостатньо, що визначає потребу здійснення її комплексного наукового аналізу.

4. Нині в Україні триває пошук оптимальної моделі демократичного розвитку, у т. ч. концепції розвитку контрольної гілки влади. Для глибокого та всебічного розуміння процесу обрання певної моделі важливим уявляється не закриватися в обмеженому колі навіть уже перевірених та опрацьованих підходів, а йти далі, відкриваючи і закріплюючи нові підходи з урахуванням української сучасності, історичних традицій, менталітету нашої держави.

У наступних наукових розвідках видається необхідним узагальнити та перевірити можливість використання в Україні тих позитивних результатів, які були отримані теорією та перевірені практикою у процесі інституціоналізації контрольної влади, її оптимальної структури у зарубіжних країнах.

Список використаної літератури

1. *Василенко І. А.* Политическая глобалистика : учеб. пособ. / И. А. Василенко. – М. : Логос, 2000. – 360 с.
2. *Чиркин В. Е.* Контрольная власть / В. Е. Чиркин // Государство и право. – 1993. – № 4. – С. 10-18.
3. *Тароева В. В.* Інститути контрольної влади в сучасній Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.01 / В. В. Тароева. – О., 2010. – 21 с.
4. *Наливайко Л. Р.* Державний лад України: теоретико-правова модель : моногр. / Л. Р. Наливайко. – Х. : Право, 2009. – 600 с.
5. *Ігонін Р. В.* Контрольно-наглядові повноваження Вищої ради юстиції як критерій її позиціонування в системі поділу державної влади України / Р. В. Ігонін // Часопис Київського університету права. – 2010. – № 4. – С. 121-125.
6. *Скомороха В. Є.* Конституційний Суд України в механізмі державної влади : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.02 / В. Є. Скомороха. – Х., 2001. – 19 с.
7. *Дашковська О. Р.* Теоретичні аспекти розподілу влад в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.01 / О. Р. Дашковська. – Х., 1997. – 22 с.

8. *Процюк І. В.* Законодавча влада в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.01 / І. В. Процюк. – Х., 1999. – 19 с.
9. *Скакун О. Ф.* Теорія держави і права : (енциклопедичний курс) : підруч. / О. Ф. Скакун. – 2-ге вид., перероб. і доп. – Х. : Еспада, 2009. – 752 с.
10. *Шестак В. С.* Державний контроль в сучасній Україні (загальнотеоретичні питання) : дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.01 / В. С. Шестак. – Х., 2002. – 195 с.
11. *Сухонос В. В.* Прокуратура в механізмі української держави: проблеми теорії та практики : автореф. дис. ... докт. юрид. наук. : 12.00.10 / В. В. Сухонос. – О., 2009. – 33 с.
12. *Шуба В. В.* Адміністративно-правові відносини в діяльності органів прокуратури України: загальнотеоретичні аспекти : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.07 / В. В. Шуба. – Х., 2007. – 20 с.
13. *Цакадзе Н. Ч.* Прокуратура в системі органів державної влади в Україні: статус, функції, перспективи реформування : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.10 / Н. Ч. Цакадзе. – К., 2010. – 15 с.
14. *Кельман М. С.* Конституційний контроль як засіб захисту конституцій у національних правових системах континентального права : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. : 12.00.02. / М. С. Кельман. – К., 2001. – 19 с.

Стаття надійшла до редакції: 15.12.2014.

Power control in Ukraine: problems of theory and practice

S. S. Vitvitskyy

The article studies the theoretical and practical problems of structuring and control of power in Ukraine. Research and analysis of current legislation allows to allocate organizational framework of the control of power in Ukraine.

Keywords: *separation of powers, the control authorities, civil society, Office of Ukraine, the Constitutional Court of Ukraine, the Accounting Chamber, Ombudsman of Ukraine on Human Rights.*

Received: 15.12.2014.

Контрольная власть в Украине: проблемы теории и практики

С. С. Витвицкий

Статья посвящена исследованию теоретических и практических проблем организации и структурирования контрольной власти в Украине. Анализ научных исследований и действующего законодательства позволил выделить организационную основу контрольной власти в Украине.

Ключевые слова: *разделение властей, контрольная власть, гражданское общество, Прокуратура Украины, Конституционный Суд Украины, Счетная палата, Уполномоченный Верховной Рады Украины по правам человека.*

Получено: 15.12.2014.